Орландъ. — Вашиятъ регентъ силенъ ли е?

Дшандуйа. — За съжаление, неговата мъдрость се е спрѣла тамъ. Дошелъ на власть, той мисли само, какъ да я използува. Заобикалялъ се е съ жени. Закуска съ опушвъ, обѣда съ хашишъ, вечеря съ кокаинъ; ще сами чампанско, измисля и публикува най-чудновати сътворени конституции, които не зачита. Имала вече закони. Имаме арбитраженъ режимъ. Шпионитѣ, полицейскитѣ агенти, предателитѣ пъкатъ. Честитѣ хора изнемогватъ. Тирсаемитѣ ималъ вече времe да пишатъ книги, защото губятъ времето си въ повишения на регента. Търговията не кърви — вино кавъ-то се почели отика въ дъненото на приходитѣ на регента...

Орландъ. — Казахте, че регентътъ въ това отношение бѣлмоно строгъ.

Дшандуйа, като помислила на часа. — Да, да. Но има и приходъ на чадъри.

Орландъ. — На чадъри?

Дшандуйа. — Но, разбира се, човѣкъ не може да предложи подкупъ. Но той може, когато е хубаво времето, да отиде въ министерството съ чадъръ и да се обазалори съ бюрократа, отъ когато зависи неговата сдѣлка, на 50.000 франка и седъ десетъ минути ще закаме.

Орландъ. — А регентътъ?

Дшандуйа. — Регентътъ отъ време на време ни дърни блестяща рѣчь, въ която ни говори за Фебъ и за Вентеръ. Тази цѣлото време ни говори за смѣрть, а живѣе въ ~~всемѣба~~ (jus primae noctis). Предидна рѣчь, ~~[illegible]~~ възстановили, то навика на повелитѣлъ, правото на първата брачна